

*“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați
avea libertatea drept
acoperământ al răutății,
ci ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (1 Petru
2:9)*

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (Manhattan, NYC) Buletin parohial

Nr. 48 / 2026 Buletin trimestrial

DE CE ESTE PĂCAT SĂ CREDEM ÎN SUPERSTIȚII?

Superstițiile reprezintă unul din cele mai des întâlnite tipuri de credințe populare cu care s-au obișnuit poporul nostru. Chiar dacă majoritatea creștinilor frecventează astăzi slujbele Bisericii, se roagă zilnic acasă, aprinzând lumânări în fața sfintelor icoane, în același timp foarte mulți cred și în unele „semne” care le-ar prevesti ghinioane sau succese și care nu au nimic comun cu credința creștină. Poporul nostru adeseori creștin numai cu numele s-a obișnuit să „încreștineze” tot felul de obiceiuri și tradiții care sunt total străine credinței creștin-ortodoxe. Nu-i de ajuns că săvârșim păcate peste păcate, dar le mai și „încreștinăm”. Bețivul zice: „nu-i păcat să bei vin că-i sângele Domnului”. Cel stăpânit de păcatul lacomiei zice: „nu-i păcat să mănânci miecurea și vinerea carne... că nu ce intră în gură spurcă pe om, ci, ce iese din gură”. Fumătorul zice: nu-i păcat să fumezi, că nu scrie nicăieri că-i păcat...”. Uite-așa facem din patimi și din obiceiuri păcătoase tradiții populare care nu sunt deloc creștine.

Prezența supestițiilor în viața de zi cu zi a creștinilor este un semn că ei nu-și cunosc credința strămoșească. Mamele și bunicuțele noastre în loc să-l învețe pe copil să-și facă cruce corect, să știe rugăciunea „Tatăl nostru” sau Crezul și cât mai multe rugăciuni, îl învață să creadă în tot felul de superstiții. „Mama mea, zice bunicuța, m-a învățat că dacă nu-i merge copilului la școală, să-i legăm un fir de ață roșie ca să nu se deoache”. De fiecare dată când copilul grăbindu-se să ajungă la timp la școală își amintește că a uitat să-și ia un caiet sau căciula, aude din gura mamei sau a bunicuței: „nu te întoarce înapoi că n-o să-ți meargă! Lasă că ți-o aduc eu numai să nu te întorci înapoi!”. Sau dacă se piaptănă cineva din familie marți, aceeași bunicuță nu întârzie să spună: nu te pieptăna azi că te pieptăni spre sfadă. Sau unii zic că nu-i bine să ștergi masa cu mâna goală ca va fi ceartă. Astfel de bătrâne lipsite de credința cea adevărată tulbură și liniștea mirilor, când le spun că acel soț va muri mai repede la care lumânarea va arde mai repede la cununie, de parcă ar hotărâ lumânările mirilor soarta lor.

Mai există și unii care cred că dacă vor întâlni un mort pe stradă și vor trece înaintea lui, sau îi vor tăia calea vor păți și ei ceva rău, ceva de moarte. Această superstiție este cunoscută și în cazul în care drumul mirilor spre Biserică este tăiat de un mort. Câte gânduri nu-și fac mirii? Oare ce-o să fie? Oare ce semn mai este și acesta? – se întreabă ei. Iar eu îi întreb: Oare unde este credința ta? În loc să zici un „Dumnezeu să-l ierte”, tu-l tratezi pe cel mort ca pe un obiect de superstiție.

Și ce să facem ca să nu mai întâlnim procesiuni de înmormântare pe stradă? Să înconjurăm cinci – șase străzi ca să nu trecem pe lângă el? Creștinește ar fi corect să procedăm așa: să spunem în gând o scurtă rugăciune pentru cel adormit și să cerem în continuare mila lui Dumnezeu pentru a încheia cu bine taina Sfintei Cununii.

Și acum să vedem care este definiția științifică a superstiției și care este etimologia acestui cuvânt. De unde au apărut astfel de credințe în sufletul poporului nostru și ce spune Biserica despre ele?

Superstițiile. Definiție și etimologie.

Superstițiile sunt niște prejudecăți care ar decurge din credința în spirite bune și rele, în farmece și vrăji, în semne prevestitoare, în numere fatidice (adică fixate de destin) sau în alte rămășițe ale animismului și ale magiei.

În ceea ce privește etimologia cuvântului „superstiție”, acesta vine de la latinescul „superstitio” care înseamnă „a sta deasupra”, „a supraviețui” sau „a fi martor” (aceștia erau la romani ostașii care rămăneau în viață în urma unei lupte, fapt pentru care erau numiți „superstitiani”, pentru că se considera că erau deasupra morților). Cuvântul «superstitio» (de la „super” – peste, deasupra, și „sisto” — a ședea peste ceva) și «superstes» (de la supersto — a ședea deasupra unui lucru) din punct de vedere semantic sunt foarte apropiate: primul evoluează de la semnificația de „cinstă câștigată de cineva” la «superstiție» în sensul pe care îl are astăzi acest cuvânt, al doilea („supersto”) înseamnă «cel care rămâne, este nemuritor», și care mai târziu va avea sensul de «martor», «cel care asistă».

Superstițiile au apărut pentru prima dată în sânul religiilor păgâne. Apariția superstițiilor în lumea păgână se explică prin faptul că păgânii obișnuiau să caute răspunsul zeilor la întrebările ce-i frământau prin observarea semnelor din lumea exterioară. Aceștia credeau că vor primi răspuns la litaniiile lor prin observarea semnelor din natură, prin anumite semne exterioare din viața de zi cu zi.

Poziția Bisericii față de superstiții.

Încă din primele secole ale creștinismului Biserica prin glasul Sfinților Părinți a condamnat superstițiile ca pe niște credințe și practici păgâne înșelătoare care-l îndepărtează pe om de Dumnezeu, de adevăr și de mântuire. Părinții celui de-a VI-lea sinod ecumenic (680-681) de la Constantinopol ne învață că: „Supreștițiile sunt credințe și practici greșite moștenite din lumea păgână care necunoscând adevărul lui Dumnezeu și nici adevărurile științelor naturii și ale vieții au rătăcit pe oameni întru neștiința lor. Orice fel de credințe deșarte și superstițioase se canonisesc de Biserica ca și vrăjitoria (VI 61, 65)”.

Exemple de superstiții: „nu este bine să te întorci înapoi; nu este bine să măтури prin casă seara că-ți măтури norocul din casă. Nu este bine să dai foc cu împrumut. Nu este bine să coși vinerea. Sau „este bine să se pună potcoave de cai la ușa prăvăliei pentru a aduce noroc și mulți bani”; „este bine să arunci cu mac în locul unde îți vânzi marfa pentru că astfel îți vei atrage mai mulți cumpărători și vei avea venit mai mare”. „Nu este bine să lași cheile pe masa pe care mănânci că va fi ceartă”. Unii poartă în portofel o monedă care aduce noroc și bani, alții diferite obiecte care, zic ei, „scapă” din necaz” cum este talismanul. Alții cred că dacă vor tăia drumul preotului vor avea succes în toate, alții cred în ceasuri bune și ceasuri rele (sunt foarte cunoscute expresiile „a fost într-un ceas rău”, „să fie într-un ceas bun”), ș.a. Foarte răspândită este superstiția potrivit căreia, dacă va cădea jos cuțitul de pe masă va veni în oșpeție un bărbat, iar dacă va cădea o furculiță va veni o femeie.

În realitate există mult mai multe superstiții decât cele amintite mai sus. Am putea chiar să le clasificăm după momentele pe care le parcurge fiecare om în viață. Există superstiții la

nașterea copilului, există superstiții de cununie, superstiții au și oamenii de afaceri („nu se împrumută bani de luni”, sau „nu se dă salariul de luni, ca să nu-l dai toată săptămâna”, sau „nu trebuie să dezvălui nimănui nimic despre afacerea ta pentru că astfel vei avea eșec”) ș.a.m.d. Toate acestea sunt fapte care dau dovadă de necredință în Dumnezeu. Ba unii îndrăznesc să ghicească cu cheia Bisericii, cu Psaltirea și cu alte obiecte sfinte ca niște speculanți de cele sfinte și necredincioși: „aceștia cred că pot să bea paharul demonilor și totodată și paharul Domnului Iisus și să ia parte și la masa Domnului și la masa dracilor” (I Corinteni 10, 21).

Magie și vrăjitorie

Credința în superstiții este echivalată de Biserica Ortodoxă cu păcatul vrăjitoriei sau a magiei. Așa ne învață părinții Sinodului al VI-lea ecumenic (canonul 61,65). Vrăjitoria ca și superstiția provoacă sufletului o boală duhovnicească asemenea cancerului. În cazul cancerului știm cu toți ca alimentele (mâncarea calitativă) nu-l pot salva pe om de această boală, chiar dacă îi mențin pentru un timp viața. Așa se întâmplă și în cazul cancerului sufletesc. Din neștiință, omul care crede în superstiții încearcă să-și alimenteze sufletul cu rugăciune, dar această hrană este zădarnică pentru că sufletul său este uscat de superstiții, de răul acestor credințe și în cele din urmă de hule împotriva lui Dumnezeu. El nu primește nici un folos din rugăciune pentru că ființa lui este bolnavă de necredință și de superstiție. Mulți din astfel de oameni se roagă dar nu primesc ceea ce cer de la Dumnezeu, plâng dar nu află mângâiere pentru că ei se închină și lui Dumnezeu și lui Mamona (Matei 6, 24; Luca 16, 13), adică diavolului. Din această cauză Biserica a rânduit ca, rana provocată sufletului de păcatul credinței în superstiții să primească același tratament ca și cea provocată de păcatul vrăjitoriei. Pentru a arăta cât de grav este păcatul vrăjitoriei și al credinței în superstiții Părinții Sfintei noastre Biserici au rânduit următorul canon: „... Celor ce se îndeletnicesc cu vrăjitoria sau farmecele, se scurtează cu trei ani canonul de pocăință (de cinci ani), dacă se silesc să postească zilnic cât mai mult timp și dacă gustă hrană uscată de post după ceasul ceasul al noulea și să trăiască în cea mai desăvârșită evlavie, și să facă și câte 250 de metanii, atingând pământul cu fruntea. Tot așa se canonisesc și femeile care fac amulete (talismane) și se îndeletnicesc cu ghicirea norocului” I. Post. 22 (P. 32). „Cei ce se duc la vrăjitori, sau la așa numiții sutași precum și la alții asemenea, spre a învăța de la ei ceea ce ar voi să li se descopere, să cadă sub canonul opririi de șase ani de la Sfânta Împărtășanie, potrivit cu cele hotărâte de Părinți în privințele lor. Sub aceeași pedeapsă trebuie să cadă însă, și cei ce poartă urși sau alte animale ca să joace, înșelând pe cei mai neștiutori și prezicând norocul, soarta sau spița neamului, și multe vorbe ca acestea, cum flecăresc cei rătăciți, precum și cei ce spun că alungă norii, vrăjitorii, prezicătorii și fermecătorii. Însă dacă vor rămâne în acestea și nu se vor schimba sau feri de asemenea îndeletniciri ruinătoare și păgânești, hotărâm să se îndepărteze cu totul de la Biserică precum poruncesc sfintele canoane: Căci ce părtășie are lumina cu întunericul – cum spune apostolul – sau ce potrivire este între biserica lui Dumnezeu și idoli, sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul, sau ce înțelegere poate fi între Hristos și Beliar” I Corinteni 6, 15 (Sinodul VI ecumenic, canonul 61).

Mulți oameni din zilele noastre, în special femeile s-au obișnuit să-și petreacă timpul zilei după prescripțiile horoscoapelor, ale zodiacului, ghicitului în cărți sau în cafea. Există

„creștini” care, atunci când se scoală dimineața își fac o mică cruce sau nu-și fac deloc, și în timp ce – și beau ceaiul pornesc imediat televizorul ca să vadă ce-i așteaptă în ziua care le stă înaintă. După ce ascultă buletinul de știri, aceștia stau ochi și urechi unii la televizor sau la radio ca să afle cum trebuie să-și petreacă cu bine ziua, „de ce trebuie să se ferească”, și „cum să evite” anumite „situații” etc. Toate aceste preocupări dau în vileag dorința lumii de a cunoaște viitorul: ce va fi astăzi, ce va fi mâine sau peste câțiva ani. În aceeași categorie de căutări se încadrează și superstiția care apare și ea ca un mijloc fals de a cunoaște viitorul sau cele ce au să se întâmple. (...) – Crezând în superstiții noi călcăm porunca întâi din Decalog, luând în deșert numele Domnului (Ieșire 20, 1-3) prin faptul că ne îndoim de purtarea Lui de grijă față de noi (Matei 10, 29-30).

Fiind așezată de Sfinții Părinți în rând cu păcatul vrăjitoriei, credința în superstiții poate fi catalogată ca un păcat împotriva Duhului Sfânt pentru că se bazează pe necredința omului în Dumnezeu. Ea nu face altceva decât să-l depărteze pe om de Dumnezeu și de „viața cea veșnică” (Marcu 10, 17). De la începutul propovăduirii Sale până după înălțarea Sa la cer Mântuitorul nu a învățat pe nimeni niciodată să creadă în superstiții sau în credințe asemănătoare celor prezente în tradiția noastră populară: „să nu te întorci înapoi că n-o să -ți meargă!”. Sau, „să nu scapi sare pe jos c-o să fie ceartă”. Sau să pui pe cineva să ghicească în ce ureche îți chiuie ca să știi ce veste te așteaptă (bună sau rea), sau să fii atent ca nu cumva să nu-ți treacă o pisică prin față ca să nu ai ghinion, și nici să nu tai calea mortului niciodată ca să nu pățești ceva rău, etc. Nicăieri în Sfânta Scriptură și în Scrierile Sfinților Părinți nu există astfel de învățături. Astfel de învățături și credințe populare de origine păgână îl determină pe creștinul zilelor noastre să gândească ca un păgân și chiar să trăiască ca un păgân. Crezând în superstiții omul ajunge să se îndoiască de mila și ajutorul lui Dumnezeu și în cele din urmă se leapădă de credința sa strămoșească alunecând în păcatul hulei de Dumnezeu, pentru care în Vechiul Testament la evrei se aplica pedeapsa uciderii cu pietre (Levitic 24, 14).

Lupta cea duhovnicească în urma încrederii în superstiții se încheie cu o înfrângere și cu o „supărare pe Dumnezeu”. Astăzi aceasta este ispita cea mai puternică care vine asupra creștinilor vremurilor noastre. Foarte mulți creștini chiar din cei mai râvnitori „se supără” pe Dumnezeu că nu le-a împlinit rugăciunea, fără să-și dea seama de ce rugăciunile lor nu au fost ascultate și împlinite de Dumnezeu.

Multe din astfel de rugăciuni sunt făcute cu necredință și cu încrederea în superstiții și horoscoape sau în zodii și în chiromanție și în ghicitul cu cafea și cu cercetarea lunii. Fetele cred că atunci când se uită la ceas și văd că este oră fixă înseamnă că le iubește cineva, altele așteaptă cu nerăbdare să vină sărbătoarea Sf. Andrei ca să-și viseze ursitul după ce vor fi pus sub pernă o oglindă ca să le fie visul mai clar. Iată cum se depărtează tinerii noștri de credința și nădejdea în Dumnezeul adevărat și se încred în oglinzi și ceasuri – lucruri făcute de mâini omenești (Psalm 113, 12).

Gravitatea păcatului încrederii în superstiții este mare pentru că noi nu suntem păgâni, ci creștini botezați în numele Preasfintei Treimi. Fiind botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, suntem datori zi și noapte să credem și să nădăjduim în izbăvirea Lui (Psalm 77, 26), căci Dumnezeul nostru este „Singurul Care face minuni” (Psalm 71, 19; Psalm 76, 13). Dar crezând în superstiții noi ne lepădăm de Hristos în al cărui nume ne-am

botezat (Romani 6, 4; Galateni 3, 27; Coloseni 3, 10) și călcăm în picioare toată învățătura Bisericii noastre.

A crede în superstiții înseamnă a te depărta de Dumnezeu. Ca și în cazul oricărui altui păcat, a te încrede în superstiții înseamnă a te îndepărta de Dumnezeu Care este Izvorul Vieții și a tot Binele: „Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă” (Ieremia 2, 13-14); pentru că, spune în altă parte Sf. Apostol Iacob „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare” (Iacob 1, 17). Atât semnele din lumea exterioară precum și de exemplu talismanele nu pot aduce omului fericire și cu atât mai mult o fericire veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu poate, pentru că El pentru asta ne-a și zidit pentru ca să fim fericiți veșnic în Împărăția Sa. Talismanul și natura nu ne pot da nimic nici din cele pământești și nici din cele veșnice și dumnezeiești.

Talismanul sau „amuletu” este un obiect făcut de oameni, sau luat din natură, în care superstițioșii cred că le-ar aduce noroc, sau îi apăra de pagube sau boli, dar în realitate este semnul văzut al necredinței în Dumnezeu și se canonisește ca și vrăjitoria (Matei 23, 5), fiindcă este urâciune înaintea Domnului (Deut 18, 9; Sinodul VI ec. 61.). În timpul proorocului Isaia, femeile evreilor obișnuiau să poarte talismane și să creadă asemenea păgânilor că talismanele sau amulete le-ar aduce fericire și noroc. În cele din urmă Dumnezeu le mustră spunându-le prin profetul Isaia: „Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului, Domnul va descoperi goliciunea lor. În ziua aceea va lua Domnul toate podoabele: Cercei, brățări, ... talismane, atunci va fi în loc de miresme, putreziciune... și în loc de frumusețe: pecete de robie... Locuitorii Sionului vor cădea de sabie și vitejii lui în războaie..., Porțile fiicei Sionului vor scârțâi și se vor jeli și, jefuită, ea va ședea despuiată pe pământ.” (Isaia 3, 18-21). Iată cât de mare este mânia lui Dumnezeu asupra celor ce cred în talismane și nu în Cel ce a făcut Cerul și Pământul, cele văzute și cele nevăzute.

În Noul Testament, Mântuitorul Hristos n-a învățat pe nimeni niciodată să creadă în superstiții, în semne ale naturii, și nici să poarte talismane la ei. Când a vorbit despre semne de izbăvire, Hristos a arătat că singurul semn de izbăvire de moartea ce veșnică și din necazuri este Sfânta Cruce: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Matei 10, 38; Matei 16, 24; etc.). Sfânta Cruce este singurul semn de mântuire al tuturor creștinilor, care ne poate ajuta (Ieșire 17, 10-12; – Ioan 3, 16-17) în lupta noastră împotriva păcatelor și a necazurilor. Domnul nostru Iisus Hristos a trăit în vremea în care lumea romană era plină de superstiții. În unele momente ale propovăduirii sale El condamnă orice gândire superstițioasă. Așa de exemplu îi mustră pe evrei pentru că aceștia credeau că este păcat să faci bine în zi de Sâmbătă (Matei 11, 12), sau că este păcat dacă nu-ți speli mâinile înainte de mâncare (Matei 15). Iar atunci când vine la El tatăl cu fiul lunatic și acesta Îi mărturisește că copilul său are demon, ce-i spune Mântuitorul? „O neam păcătos și desfrânat, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda?”

Hristos spune aceste cuvinte pentru că tatăl copilului credea în lună plină și-i arată că aceasta este cauza pentru care se și chinuia copilul său: din cauza credinței în lună plină. Ce fel de credință avea acest tată, în ce credea el? Acesta chiar dacă era de neam evreu, credea în superstiția „lunii pline care aduce necazuri”, așa cum cred mulți dintre creștinii noștri.

Cum să procedăm în cazul în care încă mai suntem stăpâniți de credința în superstiții?

Părinții și duhovicii contemporani, ca și de altfel cei mai simpli și necunoscuți nouă duhovnici ne recomandă ca atunci când suntem ispitiți să credem în superstiții în primul rând să ne spovedim mai des și să rostim neapărat în timpul unor astfel de ispite în gând Simbolul Credinței. Acest simbol al credinței pe lângă faptul că mărturisește Cine este Dumnezeu nostru, al creștinilor, ascunde în el și puterea minunată a credinței pe care au avut-o acei Sfinți Părinți care l-au formulat. Rostind Simbolul Credinței în momentul în care te chinuie deznădejdea cauzată de superstiție, vei reuși să scapi de toată reaua întâmplare prezisă ție de superstiție și de toate superstițiile în general.

Care este efectul superstițiilor asupra vieții noastre duhovnicești?

Odată ce creștinul neglijează rugăciunea și-și îndreaptă atenția spre superstiții el își atrage mânia lui Dumnezeu pe capul lui și pierde binecuvântarea lui Dumnezeu pentru care Biserica se roagă zilnic. În primul rând apare stresul, își face simțită prezența o neliniște tulburătoare, se răcește inima, slăbește credința, crește mânia, intervine obsesia la fiecare semn sau întâmplare „stranie”. Omul stăpânit de credința în superstiții nu mai poate trăi liniștit și cu nădejde în Dumnezeu, ci permanent este îngrijorat de cele ce au să se întâmple, se teme de orice și devine nesigur pe sine în orice situație.

Să facem acum o comparație între un superstițios și un creștin adevărat.

Superstițiosul permanent se află într-o stare de îngrijrare, iar creștinul într-o stare de pace și liniște care izvorăște din credința și nădejdea în Dumnezeu și în izbăvirea Lui (Psalm 4, 8; 28, 11). Superstițiosul se umple de mânie pentru vestirea eșecului care-l așteaptă, iar creștinul se bucură de orice încercare (Psalm 56, 10) și nădăjduiește în Domnul pentru că știe că „fericiți sunt cei ce nădăjuiesc în Domnul” (Psalm 2, 12). Superstițiosul devine obsedat și îngreuiat de semne și prevestiri, creștinul însă trăiește această viață ca în sânul lui Avraam pentru că el crede că Dumnezeu îl va izbăvi din toate necazurile: „strigat-au dreptii și Domnul i-a auzit și din toate necazurile lor i-a izbăvit. Multe sunt necazurile dreptilor și din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul” (Psalm 33, 16, 18).

Superstițiosul este pe cale de a înnebuni din cauza „semnelor”, iar creștinul este pe cale de a ajunge fericit întru Domnul chiar din această viață (Matei 17, 21). Cel superstițios trăiește o viață plină de necazuri și probleme, de certuri în familie și la lucru, iar creștinul adevărat este înconjurat în fiecare clipă a vieții de mila lui Dumnezeu căci așa spune și sfântul prooroc David: „Multe sunt bătăile păcătosului; iar pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura. Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, dreptilor, și vă lăudați toți cei drepti la inimă” (Psalm 31, 11-12).

Iată așadar că credința în superstiții nu poate să ne aducă nimic bun, pentru că Însuși Hristos spune în mai multe locuri din Sfânta Evanghelie: „fie vouă după credința voastră”, sau „fie ție după credința ta”. Iar **dacă noi nu voim să credem în Dumnezeu ci alegem credința în superstiții, Dumnezeu se retrage din viața noastră și totul se întâmplă după cum am ales să credem, după credința noastră, adică după tonul dat de superstițiile în care credem.** Astfel, viața noastră se întuneacă pentru că noi am refuzat să-L primim pe Hristos Soarele Dreptății în sufletul nostru, întunecându-ne mintea cu norii negri ai

necredinței noastre.

(Articol preluat de pe site-ul <https://porunca iubirii.agaton.ro/articol/3360>)

Ce este anafura care împarte la sfârșitul Liturghiei

La sfârșitul fiecărei Sfinte Liturghii, credincioșii primesc o bucată de pâine binecuvântată, pe care o numesc **anafură**. Denumirea liturgică propriu-zisă este însă **antidoron** (gr. *ἀντίδωρον*), care înseamnă „**în locul darului**”. Această denumire nu sugerează că anafura ar înlocui Sfânta Împărtășanie, ci arată că ea este un dar binecuvântat oferit credincioșilor, fără a avea aceeași valoare sau aceeași lucrare sacramentală ca Trupul și Sângele Domnului.

Anafura se pregătește din prescura din care, la Proskomidie, se scoate Sfântul Agneț, precum și din celelalte prescuri din care se scot părticelele pentru Maica Domnului, sfinți și credincioși. Aceste prescuri sunt aduse lui Dumnezeu și sfințite prin rugăciunile Proskomidiei și prin legătura lor cu Jertfa euharistică. În tradiția veche a Bisericii nu exista o rugăciune specială de binecuvântare a anafurei, deoarece sfințirea ei era înțeleasă ca izvorând din însăși aducerea prescurilor înaintea lui Dumnezeu și din participarea lor la pregătirea Sfintei Jertfe. În tradiția actuală, anafura este binecuvântată în timpul cântării axionului la Sfânta Liturghie.

Originea anafurei se află în primele veacuri creștine. La început, pâinile rămase după pregătirea Sfintei Liturghii erau împărțite credincioșilor ca binecuvântare și, adesea, celor săraci. Mai târziu, când mulți creștini erau opriți pentru o vreme de la Sfânta Împărtășanie din motive canonice, Biserica le oferea această pâine binecuvântată ca mângâiere duhovnicească și ca îndemn spre pocăință; de unde și denumirea de „antidoron”, adică „în locul Darului Sfintei Împărtășanii”. De-a lungul timpului, anafura a devenit parte obișnuită a rânduiei Sfintei Liturghii, ajungând să fie împărțită tuturor celor prezenți la slujbă, atât celor care s-au împărtășit, cât și celor care nu s-au împărtășit, ca semn al binecuvântării primite în cadrul Sfintei Liturghii și al comuniunii cu Biserica și, totodată, pentru ca nimeni să nu plece din biserică fără să aibă parte de ce s-a sfințit la sfântul altar în timpul Liturghiei.

Trebuie însă precizat faptul că anafura nu ține locul Sfintei Împărtășanii, ci este mai degrabă o „chemare” pentru cei care nu s-au făcut vrednici de Trupul și Sângele Domnului, pentru a le aminti că adevărata hrană duhovnicească este Sfânta Euharistie, care se primește cu pregătirea cuvenită, prin pocăință, spovedanie și o viață creștină curată.

DIN VIAȚA PAROHIEI

Botezuri

Ștefan Costin, fiul lui Maria și Petru Costin

Gabriel Chișca Dediu, fiul lui Dumitru și Valeria Dediu

Înmormântări

Victoria Ionescu

Naum Colimitra

Parastase și pomeniri

Mariana Vasu & Ștefan Adam, parastas pentru mama Alexandrina

Sânziana Ekner, parastas pentru bunici și cei adormiți din familie

Dumitru Ionescu, parastas pentru soția Victoria

Marilena Albulescu & Petrina Dawson, parastas pentru Horea Albulescu și Petre Albulescu

Lucia Kinonian, parastas pentru mama Elena și cei adormiți din familie

Viorica Olar, parastas pentru Sergiu și cei adormiți din familie

Tudor & Carmen Nastu, pomenire pentru fiica Diana Maria

Luminița & Cristian, pomenire pentru Filip și cei adormiți din familie

Violeta & Hristu Șunda, parastas pentru mama Florica și cei adormiți din familie

Eugenia Grabovan & fam., parastas pentru soțul Valentin și cei adormiți din familie

Rodica Petrișor, pomenire pentru cei adormiți din familie

Reta Culețu, pomenire pentru cei adormiți din familie

Situația financiară (Ianurie—Iunie 2026)

Contul de checking al parohiei

Venituri: \$ 90,511.61

Cheltuieli: \$ 94,880.14

Deficit: \$ 4,368.53

Contul de checking al Reuniunii de Doamne

Venituri: \$ 45,512.41

Cheltuieli: \$ 55,318.29

Profit: \$ 9,805.88

Mulțumiri donatorilor mesei festive de Sfinții Constantin și Elena: .Olimpia & Mihai Bajdechi, Carmen & Cosmin Fenghea, Dr. Ilmana Fulger, Rodica Petrisor.

Mulțumiri donatorilor mesei festive de Sfinții Apostoli Petru și Pavel: Marilena Albulescu & fam.

EVENIMENTE VIITOARE

Masa de Sfanta Maria - 6 Septembrie

Masa de Sf. Dumitru (hramul parohiei) - 25 Octombrie

Masa de Sf. Nicolae - 6 Decembrie

Concert de colinde - Decembrie (data va fi anunțată în luna Septembrie)